

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Drei Vorlesungen in Rom - Cod. Ettenheim-Münster 196

Lugo, Juan

[S.l.], 1632-1633

Sectio III.

[urn:nbn:de:bsz:31-116360](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-116360)

currendum cum ipso & tñ omisso continuaretur & nec potest esse libera.
 illa pura omisso. *Secundum* neg. de nulla facta est mutatio in voluntate. & n̄
 potest habere nunc exercitum liberum novum cum antea illud n̄ haberet.
 Et etiam facile negando mixta: nam in 2do casu iam omisso procederet ab
 hoc cum prius n̄ est ab ipso. potest: quid est novum in hoc? tade curus deus
 munitur nunc de novo ead ommissionis. Et intrinsecam fortasse nihil
 physicum, extrinsecum vero de concursu Dei paratum in actu primo qui antea
 n̄ erat paratus, & ab hoc concurre parato voluntas humana conominatur proxime
 potens velle adire liberum; rursus ab hac pota p̄norma denominatur ipsa o-
 missio libera sine illa mutatio intrinseca physica prius ommissionis, sed per
 denominationem extrinsecam a principio proxime potente, q̄ eadem etiam
 de actu secundo p̄cedit, qui sine illa mutatio intrinseca n̄ incipit conomi-
 nari de novo liber cum antea n̄ est liber, & hoc per eandem mutatioem p̄ncipij
 in actu primo, ut infra videbimus.

SECTIO III.
 Probabiliores rationes pro neganda puram omissi-
 onem liberam.

Hinc ergo videtur, ut parum efficacibus, ommissis s̄ adhuc eadem contra probari:
 imprimis ex h̄c 3 Eth. cap. p̄dicente de voluntarium, laudabile vel vitupe-
 rabile. Et supponit de voluntarium de actu potestatem, omisso o. p̄m
 n̄ e laudabile nec honesta, q̄ ad honestatem requiritur foveri in bonum p̄
 bonum, q̄ n̄ s̄ fieri sine aliquo actu potestatis. in hoc etiam vult ede h̄c
 p̄m verba illa Eccl. xi. 2. qui tenuit transgressi & sic transgressi, facere ma-
 la & n̄ fecit, deo s̄ stabilita bona illius &c. ubi assignatur p̄miam omittendi
 mala, q̄ immunitatem supponitur n̄ potuisse omittit h̄c actu potestatis qui est
 meritorius. ad idem faciunt etiam verba illa quae dicuntur de hoc p̄m Lucae 10.
 quare n̄ dedisti pecuniam meam ad mensam ut ego venirem vobis cum vobis
 excusum illem? s̄ dicitur verus q̄ ommissionem, quae tñ supponitur fuisse
 cum aliquo actu potestatis, aliquem n̄ interrogatur verus de motu o. p̄
 q̄ omittit, sicut de facto interrogatur: quare n̄ dedisti &c. certe si voluit pec-
 care poterat per puram ommissionem potestatis bene respondere: quid me interro-
 gas de motu: ad omittendum n̄ e necessarium motum, imo repugnat
 q̄ voluntas sine actu tenet in alio motum. s̄ h̄c a. supponit n̄ pot fieri
 peccatum sine motu aliquo & supponit n̄ pot dari puram ommissionem libe-
 ram. idem videtur supponere. s̄ h̄c Joannes episc. p̄ cap. 2 cum dicit: de s̄
 e in mundo concupiscentia carnis & concupiscentia oculorum & superbia
 vites; ubi e. enumerat tria capita & radices quae in oia peccata cooperant,
 ut notant ibi Beda, & latius Dionysius Cartusianus viderem. videatur l. Theodori
 infra p. 77 art. 5. ubi q̄dame defendit illam fuisse omitti divisionem ad a-
 quam

quam omnium peccatorum quae fiunt, nam ea etiam peccata quae videntur
 consistere in fuga laboris non fiunt sine aliqua concupiscentia et affectu ad
 aliquid ex re tribus bonis, quae enumerat S. Thomas, cum ergo concupiscentia
 et affectu debeat esse actus positivus, consequens est vel omissionem boni non fuisse
 adaequatam, vel si hoc dicitur peccatum sine aliquo actu positivo, cui consonat
 doctrina Augustini in quaest. 79 super illa verba, iniquitas igni est in forma.
 ubi docet omnia peccata procedere vel ex timore male humilitatis, vel ex amore
 male inflammantis, uterque autem est actus positivus voluntatis, ut constat.
 Denique in eodem sensu dicitur coartari ab invidia et aliis omnium peccatorum
 originem esse imperium a morem sui: non fit ergo voluntas omittendi lacrum
 electum sine illo actu, aliwise in illud peccatum non oriretur ex imperio ali-
 quod nisi a more, cum inter cognitionem et omissionem lacri mali actus volun-
 tatis intercederet.

Ex hac Patrum doctrina colligere possumus, primam rationem a priori
 esse rationem quae ab illis implicite insinuat eam quam possumus explicare in
 hac responsione: voluntas non potest exercere illo modo suam libertatem nisi move-
 atur aliquo motivo vel boni amabili vel mali odibili, non potest autem moveri ex modo-
 di motivo nisi per actum amoris quod velle prosequatur bonum, vel odij quod
 fugiat malum. Et non potest exercere illo modo suam libertatem nisi per aliquum
 actum positivum amoris vel odij. Consequens est bona, sed oportet probare singulas
 similitas. Maior ergo potest ex ipsa natura voluntatis quae in tantum est libera
 in quantum est intellectus proponitur ei obitu cum indifferentia, hoc est, nec per unum
 bonum nec per unum malum, si est proponitur bonum tunc inale necessitatur ad
 amorem, si vero malum tunc inale boni necessitatur ad fugam. Et quod huius
 bene operetur huius motiva, nam vel amplectitur libere obitu proponitur, et tunc
 huius per motiva bonitatem obitu, vel relinquit obitu proponitur, et tunc huius pro-
 motivo aliquam rationem mali proponitur, si est nulla ratio mali appareret non
 potest relinquere bonum ubi proponitur.

Maior vero potest et maiorem esse motivo boni certum est quod non potest
 movere ad omissionem, non potest huius omitti obitu eo quod sit bonum, de malo autem
 potest hoc movere nisi ad fugam positivam per actum odij aut nolitionis,
 quia hoc potest voluntatem de facto movere ex motivo mali cogniti ad relin-
 quendum obitu et aliquid hoc non erat in actu primo, non est autem mens negatio amoris
 nam negatio secundum se est indifferens ut sit id illud motiva vel id aliud
 inanimatum. Et aliquid aliud propter negationem vel omissionem a more, hoc autem non
 potest esse nisi actus positivus fuga quae voluntas non solum vult omissionem sed vult
 illam per tale motiva proponitur. Et non potest moveri ex motivo ad omissionem
 nisi per actum positivum.

Hae rationes videntur esse quam parvis verbis et compendiose tradidit
 S. Thomas infra dicta q. 71 art. 5 ubi ea ratio probat non potest esse peccatum
 omissionis

omissionis una aliquo actu, si n̄ p̄t aliquis n̄ facere illud, q̄ facere potest
nisi ex aliqua, eadē vel occasione, convenientia vel p̄cedente, quā quidem eadē
sit voluntaria per aliquem actum voluntatis, quasi diceret, n̄ p̄t voluntatem
omittere tūc q̄ p̄t facere, nisi q̄ aliq̄ motuum, in q̄ necesse ē q̄ ferat
per actum positivum voluntatis. e quidem h̄c r̄o v̄t e. S. Thomae ad e
forma, ut nullam aliam addiderit ad probandam relictōem e se positam.

Rebis p̄mo negando min: Ceteris p̄positōem dicit a h̄p̄is, hoc ē
voluntatem moveri in actu dōi ad omittendū obit q̄ tale motuum n̄ ē
solum ommissionem secundum se, sed ommissionem sup̄posita tali cogitatione illi
mali q̄ movet ad omittendū, nec oportere sup̄ponere aliquo aliud p̄ q̄ re-
feratur ommissio ad illud motuum. nec in responsio impugnatur, q̄ hoc
ē representari ex parte obit tale malum ē jābrequi ommissionem in volun-
tate n̄ ē voluntatem ommittere q̄ illud malum ē, aliquid aliud debet super-
addi per q̄ dicatur voluntas moveri ex illo motuo ad omittendū.

It̄s p̄t p̄mo ponendo charitatis gr̄a casum quo mihi p̄ proponatur
de liberandis de neganda fide, ad vitanda tormenta, tunc quidem in neganda
fidei apparet p̄cc̄. Boni scilicet consuetudo vita, rursus apparet p̄cc̄ mali sci-
licet offensa D̄i. in hoc casu si voluntas per puram ommissionem liberam combat
negandam fidem ē h̄o libere taceat sine illo actu positivū, dicit eo ipso q̄ ex
parte illius proponitur illud motuum ad n̄ negandam fidem nempe offensa
D̄i, ē ex parte voluntatis sequitur ommissio, iam voluntas movetur ex mo-
tuo offensa D̄i ad n̄ negandam fidem, tunc sic arguitur ad h̄m: Ex per illam
puram ommissionem possumus moveri obit q̄ actu positivū. Consequens ē utra-
que veritas qua saltem ut ommissionem puram nec p̄t ē meritōria nec lauda-
bilis. sequida v̄t p̄t: q̄ d̄co ip̄i negans puram ommissionem ē laudabilis
ē meritōria, q̄ ad meritum requiritur a p̄fecti bonum q̄ bonum ē seu
p̄ motuum boni, ut dicit h̄c supra ad q̄ct̄, ut p̄cc̄o ē. casu voluntas
per se omittit negandam fidem ex motuo honesto ē optimo scilicet ne offendet
Deum ē illa ommissio poterit ē laudabilis ē meritōria ab omni actu.

Peter Granado in māa de peccatis tract. 2. sup. 3. num. 8 dicit
puram ommissionem ē laudabilem ē meritōriam p̄remi n̄d̄i n̄ v̄t mendalis.
Sed tra. q̄ ex verbis scriptura utramq̄ debent ex colligi, laudatur ē. qui
potuit transgredi ē n̄ ē transgredi, scire mala ē n̄ p̄t ē subungitur
Primum p̄m̄ium sup̄nale, d̄co habitū ē bona illi ē elemosinas illi car-
ritat̄ h̄o Eccl̄ia Sanctōrum. tra. d̄co, q̄ si illa ommissio p̄cedit ex igni-
tione negandam iam erit eo ipso interpretatū ē, et volūtas negandis. d̄co
sicut h̄o in d̄ta n̄d̄i meretur per ommissionem p̄m̄ium n̄d̄i, q̄ h̄o
constituit in d̄ta n̄d̄i meretur p̄m̄ium proportionatum illi d̄ati?

Do p̄t v̄t h̄o absolute, q̄ p̄cc̄t aliq̄ d̄o p̄cc̄dore ex
parte, q̄ h̄o representat aliq̄ motuum ad omittendū ē jābrequi ommissio
in volun =

va voluntate, atq; eo qd omissio illa eet pp. illud motuum qd hoc qd e cam.
 omissioem ee pp. tale motuum, aliquid aliud supponit pter hoc qd e cognosci
 motuum ex parte. Necti e subsequi omissioem ex parte voluntatis.
 Conseq; videtur bona. Nis est in eodem casu pento, se e. Ille hoi qui appre-
 hendit negoem fidei bonam ad caruandam vitam cognoscere simul cam ee
 malam, qd offendit Deum, atq; etiam ee contra proprium honorem e gloriam
 humanam, tu ne si ille omittat utiq; negoem fidei n e necesse qd eam etiam
 omittat qd illud motuum vana gloria cui apprehendebatur mala negatio
 fidei, illoquin iam illa omissio negatio fidei fuisse peccatum, cum oriatur
 ex fine vitioso vana gloria; quis a. credat Martyrem, qui fidei n negaret in
 tormentis acerbissimis, peccare, huiusmodi constantiam eo qd sciret illam
 fidei negoem n solum ee offensam Dei sed etiam contra humanam existimade.
 certum n presumptionib; standum e, praesuma n ee legitimum illud munda-
 ne gloria motuum eam ee offendendi acerbissima illa tormenta, quantumvis
 abo sciat ad eum etiam finem deservire, pcc omissioem negatio fidei, n e
 ergo idem scire aliquid ee contra aliq; bonum qd eumq; illud sit, ac moveri
 in actu dco ex illo motuo ad eius fugam, illecti e. progonit innumeras
 raies boni vel mali in obto, n in casu ois requiritur e approbat volueres nec
 illis obto ag conuictus, n bene ergo arguitur illecti affirmat apas vel tres
 raies diuinae malitia, quas nego fidei habere pot e volueras libe a omittit
 negoem fidei e ad his obto nobis persuaderetur potuit e. ab vna solum
 fortuati e de reliquis nihil curare.

Tertio pti a priori vey tris: qd illa duo motua qd progonuntur
 in eo casu ad omissioem negoem fidei, nec regula necessitant voluntatem,
 nec etiam vtriusq; simul, nec ex eo qd simul progonantur datur maior vis con-
 gulis eo necessitatem e, neq; voluntas poterat n flecti ab vtroq; vel vniere se
 flecti ab illis, poterit etiam q flecti ab vno e pner se flecti ab altero eorum,
 quamuis e. vtriusq; simul progonatur, nullam in hi connexionem necessa-
 riam inter se in ordine ad conuadendum, neq; si duo sebant simul a me-
 ne loquar, n e necesse, si tale qd vtriusq; precibus moueatur. quid e. si vnus eo-
 rum amicus sit, alter vero vel inuicis vel parum cognitus e qd vt clarus
 patet ponam; inter motua quatuor apparet ad aliquid omissioem
 representari meam, inuicis boni oppositi, v. g. representatur alieni vbi
 aliquis vt resectabilis, sed simul cognoscit ee nocivam e fofre lethalem,
 esse vnun motuum ad omissioem ex malo mortis, simul etiam cogitabi
 comedo hunc cibum fortasse, eis oatione puggabitur corpus e curabor ab aliis
 morbi, ex quo fiet vt mihi vita hoc laboriosa vrbus protrahatur, eca illud
 motuum contrarium ex malo huius vite. Nantib; his cogitabil; ab omittit
 ab illo vbi per puram omissioem, pto: qd ex illis motuib; pppuati s
 omittit? n ptiit e. vtriusq; simul conuadendi, qd n potius simul vitam e mortem
 amare,

amare, & in utrumq; motuum suadet in actu imo quoniam ubi &
proponitur in actu suo motus & subiequi omissionem n̄ e satis ut dicamus
ob hoc illud facere voluntatem ac facto motum ad omittendum, sed aliquid aliud
oportet fugadocere in ipsa voluntate.

Quarto pot. idem hinc a simili: scilicet quando aliquid obiecti representatur
ut bonum v. g. cuius electabilis n̄ est voluntas moueri ab ea bonitate, ita ut
amet illud obiectum quoniam etiam eodem actu feratur in delectationem vel bonitatem
a qua mouetur, scilicet hoc e natura voluntatis, ut sic fatentur, ut si pot. ferri in obiectum
amando illud nisi per eandem actum amoris ~~admittat~~ admittat ~~ob~~ simul
ipsam bonitatem qua mouetur. itaq; si duae bonitates proponantur in obiecto
utramq; debet attingere actus amoris, si ab utraque mouetur voluntas, vnam
vero si ab una solum mouetur, sed in una sola ratio omni appareat illa debet at-
tingere actus amoris explicans se ab illa rade boni moueri ad amplectendum
illud obiectum, eodem modo quando proponitur vnum vel duplex motuum omitt-
tendi obiectum, n̄ poterit voluntas omittitorem quoniam simul explicat, quare omittit
& per se sequens quoniam feratur fortiter per aliquem actum in rationem mali qua
mouet eum ad omittendum illud obiectum.

Confirmatur & explicatur: scilicet propositi motuum contra obiectum e regni
omissionem e per se amplexi interpretatiue illud motuum & si proponatur
sola ratio mali in obiecto voluntas n̄ habere eorum consilium ad meram omis-
sionem, scilicet tam interpretatiue mouetur a rade mali. Scilicet si hoc admittat

& poterit etiam pura bonum purum omittitorem amorem, scilicet in interpreta-
tione amat illud bonum. Pot. sequela: scilicet tam necessitat malum ad obiectum
quam bonum ad eorum, sed per se sufficit obiectum interpretatiuum & rasti-
cat amor interpretatiuus. Confirmatur: scilicet ^{motuum} motuum solum ad fugi-
endum e n̄ amare, e per se fuga interpretatiua & etiam tale motuum
no amandum e n̄ fugere, e amor seu prosecutio interpretatiua. itaq;
primum e, quod sicut bonum mouet ad accedendum, ita malum ad recedendum
& sicut ^{cognit-} bono n̄ pot. voluntas accedere solum virtualiter per se recessu
ita nec ex motuum malo pot. recedere solum virtualiter per se recessu, sed
debet accedere fortiter pot. recedere. dicitur: quoniam n̄ accedere ad
obiectum abens n̄ recedere. Sed utraque etiam quoniam n̄ recedere ad obiectum fieri e ac-
cedere seu retinere illud, e tñ si pot. voluntas n̄ gaudere positioe, e bono ex
fuerit cognito euro.

Debet aliquis deo ad suam rationem suam pot. negatio
magis illi magis colloquii, scilicet nunquam pot. voluntatem pot. e e e e e
illo modo suam libertatem nisi mouetur a magis motuo ubi proposita non
habet hoc verum sed quando voluntas e hinc actum pot. amorem vel
deus ad omittendum tñ etiam habere n̄ mouetur necessarium sed mouetur a
magis motuo ex his quibus proponuntur ad fugiendum, sed sufficit n̄ moueri
motuiis

motus utriusque ad amandum vel consequendum obiectum. itaque voluntas
audens utriusque partis rationem sit tripliciter se habere videlicet, vel assenti-
endo ut quae proponuntur in obiecto est tunc amat, vel attendendo ut quae contra
obiectum proponuntur est tunc potius fugit, vel neutro modo res suspendendo ad
actum, quia pro neutra parte videtur rem cogitandi, et tunc neutris motibus
mouetur, sed potius libere si mouetur et libere revocit omnia ea motiva.

Hac etiam solutio impugnatur, quia respiciat quere. Quod pro-
ponitur ut motus pro utraque parte voluntas omittat, et tunc si non mouetur
ad omittendum a motibus quae contra obiectum proponuntur, propositio est.
Igitur motus contra obiectum requiritur ut voluntas omittat, ita ut si nullum
motuum proponeretur contra obiectum voluntas certe non omitteret illud obiectum,
nam obiectum in quo nulla apparet ratio mali ratio necessario voluntatem
ad suum amorem, et ex eo solum capite, voluntas est libera, quia obiectum non pro-
ponitur ut pure bonum ad partem ut bonum est partem ut malum. Quod
tunc omittit, quia obiectum proponitur ut malum alioquin non omittit illud. Quod
mouetur ab illo motu ad omittendum. Ita sic: quia propositio illius
motus non est concomitantior ad illam omissionem sed tanquam aliquis
requisitus et aliquo modo influit et conducit ad eam, non alio modo. Quod mouen-
do voluntatem in actu suo ad omittendum, huiusmodi motu voluntas li-
bere consentit eum omittit.

Dices proportionem illius motus solum conducere impediendo
motum contrarium ne concurrat ad amorem, non vero potius mouendo ad
fugam, itaque voluntas non omittit eo quod obiectum representatur cum tali malitia, sed
suspendit amorem, quia obiectum non representatur ut pure bonum. Sed contra, quia
obiectum non representatur ut bonum, et representatur in obiecto aliquam rationem mali, sed
per hoc voluntas suspendit amorem, quia obiectum non representatur ut pure bonum
et suspendit quia representatur aliqua ratio mali. Quod mouetur ad suspenden-
dum vel omittendum amorem a ratione mali sibi proposta.

Dices iterum non requiri, ut voluntas possit omittit, quod representatur
contra aliqua ratio mali in obiecto, ratio est si obiectum non proponatur ut bonum
in infinitum, nullum est bonum finitum habet vim rationem voluntatem ne-
cessario ad amorem, quia ergo habere se per accidens propositio illa mali
ad omissionem, voluntas est, non semper de eo omittit, quia proponitur
ratio mali in obiecto, et tunc non proponitur ut infinitum et summum bonum.

Hac etiam solutio eodem modo potest impugnari supponendo, aliud est si
obiectum cognoscatur ut potius manifestum, eo quod sibi est finitum, et per se-
quens ut habet ex hoc capite aliquam rationem mali, aliud vero si solum cognos-
catur manifestum quasi finitum, quod non cognoscatur in eo infinita bonitas,
sed tunc non representatur aliqua ratio mali. nos solum loquimur in hoc casu
seu, ut claris procedamus, loquimur quando voluntas non potius mouetur, nolle
illud

omissionem liberam sacri v. g. e. moraliter seu interpretative nolitioni
 Sacri E. illi v. g. potest liberam omissionem sacrum qd. se libere nolle au-
 dire sacrum vel velle. h. audire, si e. potestas e. motus illa omisso, si vultur
 pde. negari qd. potest velle eam omissionem vel nolle illud sacrum, qd. nolle potest
 velle. de illud qd. potest facere, ita potest nolle totum illud qd. potest n. facere, sed
 per se etiam si n. appareat rde. mali in actu potest libere omittere illud. Et potest
 etiam libere pot. actum positivum nolle illud obte. vel velle omittere illud. Ignor-
 quens a. e. absurdum qd. si p. e. actus nolitionis qui n. habet aliq. motivum fugae,
 si p. e. nisi malitia obte. vel bonitas fuga. quale. est exercitium proprie-
 tatis vel aliud erit indici. Et nec etiam si voluntas libere omittere obtem-
 perat. representetur aliq. eundem motivum, aliq. in pot. libere omittere, cum n.
 pot. velle omittere. qd. certe est mirabile. habent ergo ex dictis nunquam regi-
 riri libertatem in actu primo proximo nisi appareant motiva pro utraq.
 parte, illa magis representem motivi n. habere se per accidens. Reger se de hoc
 ut voluntas bonitas, qd. sicut motiva bonitatis vadent amorem, ita ma-
 lita malitia vadent fugam vel virtuales vel fideles, quare n. minus
 exercent officium motivi ad omissionem, quam motiva contraria ad amorem.

Ratio a. a priori videtur ei ipsa nra voluntatis qua ex se tendit
 ad bonum, ex hoc e. sit ut necessario ponderet feratur in beatitudinem quam
 in cumulum bonorum, qui a. necessario appetit cumulum bonorum n. p. in-
 quam vlam bonum oblatum requirari nisi apprehendat aliq. bonum in eius
 repugnatione, ahogun rane. n. p. feratur se n. velle cumulum bonorum, cum
 n. velit hoc bonum si p. n. ad integrandum illum cumulum e. in cuius acceptate
 nullum apparet malum. ex ipso ergo naturali pondere quo voluntas fertur in
 bonum videtur qd. n. pot. repugnan. vel omittere aliq. bonum oblatum nisi ap-
 parcat motivum alterius boni contrarij, ut quidem ex duobus bonis contrariis
 amari p. libet, qd. iam tunc n. aliq. motivum sui amoris. locteram quando
 n. apparet motivum contrarium n. p. ^{pre. movet} retinere bonum, qd. cum voluntas sit
 pot. rationali debet regari ratio ductum, ita ut nihil amos vel repiciat ex ali-
 quam ratione n. pot. reddere, ahogun in illi exercitio libertatis n. illud p. n. arch
 ad intellectum, sed moveatur solum a repug. abiq. obte. rde. sicut lapis vel ignis.

Et ratio principalis, nra. scilicet de sumi p. ex concursu Dei re-
 quisito ad actum liberum nrum, debet e. Deus in actu suo velle concurrere
 concursu indifferenti, illud a. decretum divina voluntatis quo vult in actu
 suo concurrere indifferenter h. p. velle rde. explicari quod obte. hnt. nisi dicat
 preparati semper ex parte Dei concursum ad duos actus positivos distinctim
 ita ut Deus dicat. velle concurrere cum hac voluntate creata ad talem actum vo-
 litionis vel ad talem actum nolitionis; vel loq. probavi tractatu de Deo in dis-
 p. p. de voluntate Dei, nam si est potestas pura omnia libera qd. dicitur per
 illud decretum velle qd. hac voluntas creata vult vel n. vult tale obte. hoc a. e.
 oio

ergo necessarium, ut dicitur, nam licet Deo nihil debeat, necesse est ponitur
 illud de necessitate, semper e. voluntas vult vel n. vult tale obit, frustra ergo
 Deus decesseret in d. ipso etiam nolente poneretur, dedit ergo Deo velle
 d. in punctum a lege contingens scilicet ex duobus actibus voluntatis, a quo in
 nihil redit ad Deo volendum ac illud decretum quod preparat concursum
 in actu imo ad eam creatam liberam, ut probavi latius in loco praedicto, qui vi-
 dendus est, ne retractamus.

SECTIO III.

Dissolvuntur obiectiones contra nostram sententiam.

Prima, quae pro pura omissione libera fieri solent, omnia tendunt ad ostenden-
 dum n. opposita cum definitione libertatis. ceterum supposita ratio n. r. con-
 clusionis facile omnia dissolvuntur assignando rationem huius requirantia possibi-
 cet voluntas haberet e. n. haberet aliq. motuum illius omissionis. haberet qui-
 dem, si n. sit exerceri illo modo libertas nisi voluntas, quae se x. e. pura ceca,
 dicitur e. adhibetur ab effectu proprio ad illud motuum volendi vel n. volendi.
 item n. haberet motuum, quia omnia n. sit habere aliq. motuum finem, alioquin potest
 e. laudabilis e. meritoria e. dicitur ordine in intrinseca cum ad illud motuum, n.
 sufficit e. denominando extrinseca ex eo qd. tale motuum respicitur ut omnisio
 dicitur e. qd. illud, ut late probatum e. hoc supposito respondemus tunc in
 forma ad sequens arguta.

Primum e. si daretur voluntas quae potest peccare e. omnino posse,
 ad hoc in ea incurreretur definitio libertatis, nam pura libera e. quae potest peccare
 e. n. peccare, e. actus liber e. qui ita fit ut potest n. fieri. Et e. contra conceptionem liber-
 tatis qd. potest dari cura omnisio libera. R. facile ex dictis dato illo casu im-
 possible e. qui utramque scilicet illam potest e. liberam e. n. e. liberam, e. quidem
 liberam, quae supponitur, n. vero e. liberam, quae e. liberam e. potest moveri ex cog-
 nitione ad hoc vel illud, ad meram e. omnisio nem. impossibile e. qd. voluntas mo-
 veatur ex cognitione, nam eo iusto omnisio e. ex aliquo motu, ut supra
 probatum e. sicut ergo e. impossibile, qd. daretur pura libera quae potest operari sine
 cognitione, quare si daretur pura indifferens quae sine ulla cognitione potest sua
 operari e. potest operari e. n. operari si sequitur utrumque scilicet e. liberam
 e. n. e. liberam; ita in casu posito dicendum e. qd. sicut in suppositione pura libe-
 ra includitur simpliciter necessitas cognitionis, ita includitur qd. operetur vel n.
 operetur ex motu cognito, ut probatum e.

Secundo obijciunt: ponamus Deum negare concursum ad eam actum ipsum
 voluntatis praeterquam ad amandum. ^{Secundum} ^{quod} si n. cognoscatur ut cura, bonus
 sed cum aliquibus inactionibus ratione operari maneat voluntas libera ad eam
 amandum vel n. amandum. tunc quidem voluntas est eam n. amare. Et habere
 curam.